

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla ... jogtanácsos által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek, ... jogtanácsos által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen, sajtó-helyreigazítás iránt indított perében, a Fővárosi Bíróság 2007. december 6. napján meghozott, 22.P.25.637/2007/3. számú ítélete ellen az alperes részéről 4. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét megváltoztatja, és a felperes keresetét elutasítja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 15.000 (tizenötezer) forint első-és másodfokú perköltséget.

A le nem rótt 45.000 (negyvenötezer) forint kereseti és fellebbezési illetéket a Magyar Állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes keresetének részben helyt adva helyreigazítás közzétételére kötelezte az alperest, amely szerint az általa szerkesztett ... című napilap ...-jei számában a „...” című cikkben valótlanul állították, hogy „Bár a pályázók ajánlhattak volna ennél alacsonyabb árat is, mégsem tették.”. A valóság ezzel szemben az, hogy a felperes neve a rendelkezésére álló keretösszeget meghatározta, azon belül azt versenyeztette, hogy melyik ajánlattevő tud több médiafelületet biztosítani a tájékoztató kampányokhoz a listaárból adott legnagyobb kedvezmény alapján. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte az alperesi lap kiadóját, hogy fizessen meg az államnak külön felhívásra 10.500 Ft le nem rótt illetéket. A további 10.500 Ft illetékről úgy rendelkezett, hogy azt az állam viseli, míg egyéb költségeket a felek maguk kötelesek viselni.

Az ítélet indokolásában az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a per tárgyát képező cikknek egy tényállítási eleme volt, mégpedig az, hogy az ajánlattevők tehettek volna más, alacsonyabb összeggel is ajánlatot a pályázati cél megvalósítására, amely a valóságnak nem felelt meg. A felperes által előadott körülményekből kitűnik, hogy az ár fixen meghatározott volt, ettől eltérni nem lehetett. A pályázat lényege az volt, hogy ezen keretösszegeken belül ki tudja a legkedvezőbb áron megvalósítani a pályázati célt, ki tud a legtöbbet adni ugyanazért a pénzért. Erre figyelemmel a felperesi kereset megalapozott volt, ezért az alperest az elsőfokú bíróság a PK 15. számú állásfoglalásnak megfelelően a való tények közlésére is kötelezte. Ezt meghaladóan az alperesi védekezéssel az elsőfokú bíróság egyetértett. Rámutatott, hogy az alperes jogosult a tényekből következtetések levonására. Kifejthet olyan álláspontot, hogy igazi verseny ezzel a módszerrel nem alakítható ki, és azt is, hogy ilyen választás nem hozza a megfelelő eredményt a pályázat elbírálásánál. Okszerűen levont következtetésnek tartotta azt a megállapítást, hogy ebben az esetben nem a legelőnyösebb, hanem összességében legelőnyösebb pályázat lesz a nyerő. Emiatt helyreigazításnak nincs helye.

Megállapította, hogy a cikkből olyan következtetés nem vonható le, hogy a felperes nem a hatályos jogszabályoknak és az Unió előírásainak megfelelően járt el a pályázat kiírása és lebonyolítása során.

A perköltségről a Pp. 78. § (1) bekezdése szerint határozott.

Az elsőfokú ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben annak megváltoztatását és a felperes keresetének teljes terjedelmű elutasítását kérte. Előadta, hogy az elutasítás tényével egyetért, bár álláspontja szerint annak indokolása helytelen, mivel a pert megelőző írásbeli kérelem nem tartalmazott ilyen helyreigazítási igényt.

Az elrendelt helyreigazítást megalapozatlannak tartotta a következők miatt. Az a közlés, miszerint a pályázók ajánlhattak volna alacsonyabb árat, mégsem tették, nem a felperesre vonatkozik, nem érinti társadalmi megítélését, ezért a felperesnek ebben a körben nincs keresetösszege jogja. Azt pedig a bíróság elutasította, hogy egyben ezzel utalt volna az írás a felperes jogellenes eljárására. Ezen túlmenően hivatkozott a véleményformálás szabadságára és az emiatti a sajtó-helyreigazítás kizártságára.

Az elsőfokú bíróság elfogadta a felperes hivatkozását a közbeszerzési eljárás lebonyolítása vonatkozásában, azonban arra nincs adat, hogy ezt valamilyen okirattal alátámasztotta volna a felperes. Sajtó-helyreigazítási perben a valóság közlése körében a felperest terheli a bizonyítás, az elsőfokú bíróság helytelenül járt el, amikor döntését csupán a peres fél előadására alapította.

Utalt a közbeszerzésekről szóló 2003. évi CXXIX. törvény 57. §-ában foglaltakra, amelynek alapján a nyertes pályázó kiválasztása kizárólag kétféle módon történhet, vagy a legalacsonyabb ár, vagy összességében legelőnyösebb ajánlat alapján. Az alperes fellebbezéséhez mellékelte a közbeszerzési értesítőben a közbeszerzési

eljárás eredményéről közzétett tájékoztatót, amelyben a bírálati szempontok között szerepelt, hogy az összességében legelőnyösebb ajánlatot választja ki nyertesnek az ajánlatkérő. A keretösszeg megjelölése „legfeljebb összesen” kitételrel szerepel. Ebből a szövegezésből tehát az olvasható ki, hogy az ajánlattevők ezen összeg alá is mehettek ajánlataikban.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (3) bekezdésének megfelelően csupán a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között bírálhatta felül. E körben eljárva megállapította, hogy az alperes fellebbezése megalapozott, a következők miatt.

A Ptk. 79. § (1) bekezdése alapján, ha valakiről napilap valótlan tényt közöl vagy híresztel, illetőleg való tényeket hamis színben tüntet fel, követelheti olyan közlemény közzétételét, amelyből kitűnik, hogy a közlemény mely tényállítása valótlan, mely tényeket tüntet fel hamis színben, illetőleg melyek a való tények (helyreigazítás).

A Legfelsőbb Bíróság PK 12. számú állásfoglalása értelmében a sajtóhelyreigazítás iránti igény elbírálásánál a sajtóközleményt a maga egészében kell vizsgálni. A kifogásolt közléseket, kifejezéseket nem formális megjelenésük, hanem valóságos tartalmuk szerint kell figyelembe venni, a sajtóközlemény egymással összetartozó részeit összefüggésükben kell értékelni.

A Ptk. 85. § (1) bekezdése kimondja, hogy a személyhez fűződő jogokat - a (2) és (3) bekezdésben foglalt kivételekkel - csak személyesen lehet érvényesíteni.

A Legfelsőbb Bíróság PK 13. számú állásfoglalása szerint igényérvényesítéssel az léphet fel, akinek személyére a közlemény akár nevének megjelölésével, akár egyéb módon utal, vagy akinek személye a sajtóközlemény tartalmából felismerhető.

Az elsőfokú bíróság ítéletével azon közlés tekintetében kötelezte helyreigazításra az alperest, miszerint a pályázók ajánlhattak volna alacsonyabb árat is, mégsem tették. Ezen valótlanak minősített állítás körében kötelezte a való tények között annak közzétételére is az alperest, hogy a keretösszeg meghatározására került sor, amelyen belül a felperes versenyeztette az ajánlattevőket, hogy melyikük tud több médiafelületet biztosítani a tájékoztató kampányokhoz.

A másodfokú bíróság megállapította, hogy ezen sérelmezett mondat tekintetében a felperes nem rendelkezett keresetőségi joggal, hiszen az tényközlést nem a felperes, hanem a pályázók vonatkozásában fogalmazott meg, hiszen az ajánlattevők azok a személyek, akik alacsonyabb árat is ajánlhattak volna.

A felperes alaptalanul hivatkozott arra, hogy a fellebbezési eljárásban az alperes a keresetőségi jog hiányára már nem utalhat, ugyanis ezt a kérdést a bíróságnak eljárása során hivatalból vizsgálnia kell annak megítélésénél, hogy az adott sajtóhelyreigazítási igény megalapozott-e vagy sem.

Az igényérvényesítési jogosultság hiányán túlmenően arra is utal a másodfokú bíróság, hogy a közlés nem volt valótlan tartalmú, figyelemmel a becsatolt közbeszerzési értesítőben megjelentetett közbeszerzési eljárás eredményéről szóló tájékoztatóra, ugyanis a pályázati kiírásban az szerepelt, hogy legfeljebb összesen 1.387.670.000 Ft + áfa keretösszegben került meghatározásra a szerződés tárgya. Ez tehát azt jelenti, hogy legfeljebb ebben az összegben határozhatták meg az ajánlatukat az ajánlattevők, azonban ez nem tette kizárttá azt, hogy ajánlatukat ennél alacsonyabb összegben határozzák meg.

A cikkből az is kiderült, hogy az összességében legelőnyösebb ajánlat került elfogadásra, ez pedig megfelelt a valóságnak.

Mindezek alapján a felperes helyreigazítási kérelme és keresete megalapozatlan volt, ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint megváltoztatta és a keresetet elutasította.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú és a fellebbezési eljárásban felmerült költségről a Pp. 78. § (1) bekezdése szerint határozott, figyelemmel az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 5. § (1) bekezdésének c) pontjára, a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-ára és a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-ában foglaltakra.

Budapest, 2008. március 18.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s. k.
a tanács elnöke

Böszörményiné dr. Kovács Katalin s. k. . Győriné dr. Maurer Amália s. k.
előadó bírő bírő

A kiadmány hitelül:
tisztviselő